

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 753

гр. София, 08.01.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в закрито заседание на 08.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

като разгледа дело номер **9102** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 144 АПК.

Образувано е по молба от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Национален филмов център“ (ИА „НФЦ“) с правно основание по чл. 248, ал. 1 ГПК с искане за изменение на решение № 11371 от 09.07.2024 г., постановено по адм. дело № 9102/2023г. по описа на Административен съд София – град, 72 състав, в частта за разностите, по която компетентен да се произнесе е настоящият съдебен състав.

С молбата се поддържа, че съдът е посочил, че от ответника е направено възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение с наведен аргумент относно това, че делото е без материален интерес, но е приел, че този аргумент не е основателен, а в случая следва да намерят приложение правилата на чл. 7, ал. 2, т. 7 вр. с чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, без да изложи никакви мотиви за този извод. В тази връзка молителят оспорва възприетото становище в практиката на ВАС, намерило израз в решение № 8122/28.06.2024 г. по адм. д. № 11096/2023 г., на което се е позовал и настоящият съдебен състав. Сочил, че в случая нито ВАС, нито настоящият състав е съобразил, че материалният интерес не може да се определи автоматично въз основа на искането на заявителя за предоставяне на държавна помощ по схемата по чл. 26, ал. 1, т. 2 от ЗФИ. На етапа на кандидатстване поисканият за възстановяване размер е заявен, той е пожелателен, но не е доказан. Молителят поддържа, че процедурата по възстановяване на разходи има и трети етап, в който се проверяват представените отчетни документи и в случай че заявлението за възстановяване на разходите по чл. 67в, ал. 1 ППЗФИ не отговаря на изискванията в цитираната разпоредба, то се отхвърля. Ето защо, не може да се приеме, че материалният интерес на делото възлиза на 2000000 лв., което е максимално допустимият размер на предвиденото подпомагане. Сочил се, че не е налице знак за равенство между поискания таван на помощта и размера, който би бил

одобрен за възстановяване на кандидата, доколкото втори състав на финансовата комисия има правомощие да одобри размера на разходите, както и на етап на отчитане на разходите също могат да възникнат обстоятелства, които да не позволяват възстановяване на максималния размер на сумата. Излагат се съображения, че не само размерът на допустимите разходи, но и размерът на помощта се определя именно от втори състав на финансовата комисия, поради което, докато няма акт, който определя или отказва за финансиране конкретен размер на помощта, няма как спорът да има материален характер. Оспорва се изводът на съда, че броят на проведените заседания и липсата на събиране на допълнителни доказателства не означава, че делото е с ниска фактическа и правна сложност, като се поддържа, че липсват мотиви откъде идва сложността – фактическа или правна, на делото. Молителят счита аргумента относно двуетапността на процедурата по предоставяне на помощта за неясен, а и за ирелевантен, доколкото липсва правна обосновка за това как двуетапността на административната процедура усложнява съдебното производство, в което се претендират разноските, а отделно, не са представени доказателства за ползвана правна помощ от адвокат във връзка с административното производство. Изложените доводи касаят и аргумента, че предоставянето на държавната помощ изисква познание на националното и европейското право. Не на последно място, в молбата се поддържа, че присъденото възнаграждение не е справедливо и обосновано, тъй като в случая се касае за ответник, който се явява второстепенен разпоредител с държавен бюджет.

По изложените подробни съображения се прави искане за изменение на решението в частта за разноските, като се присъдят такива съобразно действителния характер и сложност на съдебния процес.

Жалбоподателят, редовно уведомен, е депозирал писмен отговор в законоустановения срок по чл. 248, ал. 2 ГПК, като взема становище за неоснователност на молбата за изменение на решението в частта за разноските. Поддържа становище, че в разглеждания случай е налице финансова оценка на проекта, дадена от втори състав на финансова комисия, която определя размера на допустимите разходи в размер на 2000000 лв., което е очевидно от приложение към Протокол № 29 от 27.07.2023 г. Жалбоподателят сочи, че дори и да липсва финансова оценка, каквато има по проекта, схемата възстановяване на разходи е различна от всяка друга схема за подпомагане по ЗФИ по това, че разходите вече са направени и се знае техният размер, именно на която база се претендира подпомагането, т.е. размерът е изначално ясен и доказан. Това рефлектира и в самата процедура, която се прилага – заявеният размер на разходите не може да се променя именно поради това обстоятелство. По отношение на преценката на интереса и тълкуването на понятието „интерес“ в административния процес излага подробни съображения въз основа на логическото и систематично тълкуване на разпоредбата на чл. 8 във вр. с чл. 7, ал. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като счита, че терминът „интерес“ следва да се разбира в смисъл на интереса на представляваната в производството страна. В този смисъл поддържа, че интересът от отмяна на порочен административен акт в тези случаи следва да е еквивалентен на интереса на страната, който е засегнат от порочния акт – в случаите на получаване на държавна помощ е размерът на помощта, който съответният правен субект няма да може да получи поради незаконосъобразния отказ, респ. акт на административния орган. По същество на акта по чл. 57, ал. 9 ППЗФИ се сочи, че отказът, какъвто е и процесният отказ, отменен като незаконосъобразен с решението по настоящото дело, засяга по същество

правото на подпомагане, защото отказът касае пряко и директно именно признаването на право на възстановяване на разходите, оценени вече в размер на 2000000 лв. Поддържа се, че отказът на основание чл. 57, ал. 9 ППЗФИ по същество е отказ на правото на заявителя да му се признаят за възстановяване разходите, който именно подлежи на съдебен контрол. На следващо място, сочи се, че размерът на присъденото възнаграждение е надлежно обоснован в решението на съда, с оглед критерия за справедливост, като подробно се излагат доводи във връзка с обема на извършените действия по осъществяване на правна защита и процесуално представителство по делото.

Съдът, като прецени молбата и наведените от страните доводи, както и постановеното по делото решение, приема следното:

Молбата е депозирана в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, към който препраща разпоредбата на чл.144 АПК, и от активно легитимирана страна, в чиято тежест са възложени разноски. Следва да се посочи, че в случай на искане за изменение на решение в частта за разноските, дължими в полза на другата страна по спора, наличието на депозиран списък на разноските по чл.80 ГПК от молителя в производството, касаещ сторените от самия него разноски, не е необходимо условие за допустимост на молбата. В този смисъл, например, определение № 260 от 01.06.2015 г. по ч. гр.дело № 1771/2015г. на ВКС, първо г.о. По тези съображения съдът приема, че молбата по чл. 248, ал. 1 ГПК се явява допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, молбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

С постановеното по делото решение № 11371 от 09.07.2024 г., чието изменение в частта за разноските се иска, е отменена Заповед № 210/04.09.2023г. на изпълнителния директор на ИА "Национален филмов център" (НФЦ), с която на основание чл. 57, ал. 9 от ППЗФИ се отказва издаването на удостоверение за одобрение на заявления размер на разходите за проект с вх. № 01-881/30.05.2022 г., внесен от заявителя "Кроссинг" ЕООД, доставчик на филмопроизводствени услуги с рег. №[ЕИК], и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя са присъдени разноски по делото в размер от 65580 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. В тази връзка съдът е съобразил, че по делото е представен договор за правна защита и съдействие от 21.10.2023 г. и съответните банкови документи, с които е удостоверено заплащането по банков път на адвокатско възнаграждение в размер на 54650 без ДДС / 65580 лв. с включен ДДС/.

Във връзка с наведеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, обосновано със съображения, че делото е без определен материален интерес, съдът е приел, че приложение в случая следва да намери чл. 7, ал. 2, т. 7, вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а не чл. 8, ал. 3 от същия акт. В този смисъл съдът се е позовал на дадените разяснения с решение № 8122 от 28.06.2024 г. по адм. дело № 11096/2023 г. на ВАС, VII отд., постановено по аналогична хипотеза, с което е прието, че спорът е в процедура по предоставяне на държавна помощ в размер на 2000000 лв. и именно той определя материалния интерес по делото. Посочено е още, че материалният интерес се определя от оценяемия характер на спорното материално право, а не от изхода на спора.

Изложеното становище, че делото е с определен материален интерес,

доколкото несъмнено спорът е в процедура по предоставяне на държавна помощ по схемата по чл. 26, ал. 1, т. 2 ЗФИ в размер на 2000000 лв., настоящият съдебен състав поддържа и към момента, като намира, че посочено в молбата на ответника по чл. 248 ГПК не обосновава различни правни изводи. При възприетото становище в съдебната практика за оценяемия характер на спорното материално право и с оглед материалния интерес от 2000000 лв., минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен съобразно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 7 вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредба № 1 от 9.07.2004 г.), в случая възлиза на 54 650 лева, върху който се начислява дължимият ДДС и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение - § 2а от ДР на Наредба № 1 от 09.07.2004 г., или общо в размер на 65580 лв. с ДДС. В посочения размер именно е заплатено адвокатско възнаграждение, видно от представените документи, удостоверяващи заплащането по банков път.

За пълнота на изложението следва отново да се посочи, че при определянето на размера на адвокатското възнаграждение, което по аргумент от чл. 36, ал. 2 ЗА следва да бъде справедливо и обосновано, съдът следва да се ръководи от всички обстоятелства, свързани с конкретния обем и сложност на извършената дейност. В тази връзка съдът е отчел, че по делото са проведени две съдебни заседания, както и обстоятелството, че не са събирани други доказателства, освен представените с жалбата писмени доказателства и приложената административна преписка, но независимо от това не може да се приеме, че делото е с ниска фактическа и правна сложност. Противно на поддържаното от молителя в молбата по чл. 248 ГПК, съображения в тази насока са изложени в мотивите на решението, които настоящият състав споделя и на този етап от производството. Отделно от това, при съобразяване конкретния обем на извършената от процесуалния представител на жалбоподателя работа във връзка с осъществяването на правна защита и процесуално представителство пред настоящата инстанция, налага се изводът, че определеният размер на адвокатското възнаграждение, който е и съответстващ на минималния според чл. 7, ал. 2, т. 7 вр. чл. 8, ал. 1 и § 2а от Наредба № 1 от 9.07.2004 г., се явява справедлив и обоснован, както вече е посочено.

По тези съображения съдът приема, че искането на ответника за изменение на постановеното по настоящото дело решение в частта за разноските е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран и на основание чл. 248, ал. 1 ГПК във вр. чл. 144 АПК, Административен съд София-град, II отд., 72 състав,

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ без уважение молбата на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Национален филмов център“ (ИА „НФЦ“) с правно основание по чл. 248, ал. 1 ГПК за изменение на решение № 11371 от 09.07.2024г., постановено по адм. дело № 9102/2023г. по описа на Административен съд София – град, 72 състав, в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: